

POLI TAJEMNÁ

VZPOMÍNKY

VLČICE

VZPOMÍNKY

VLČICE

Sbírka povídek

Poli Tajemná

SKRYTÝ NEPŘÍTEL

1. kapitola

Nemilosrdně mě nakopl do boku.

Ozvalo se zapraskání kostí...

Palčivá bolest se mi rozlila v celé půli těla a uvnitř hrudi.

Zalapala jsem po dechu.

Pokusila jsem se překulit alespoň na všechny čtyři.

„Lež!“ poručil mi autoritativním hlasem, který by ne jednomu nahnal hrůzu.

Neodvážila jsem se neposlechnout.

Rozkašlala jsem se a všimla si krve, jež se mi řine z úst.

Ta bolest asi oznamovala, že mi žebro propíchno plíci.

Super... Co víc si můžu asi tak přát?

Překulila jsem se aspoň na záda a podívala jsem se mu do tváře. Jeho výraz byl nad míru spokojený.

Přesně tohle si přál... pomyslela jsem si. Dostal mě tam, kam chtěl... a já husa se mu sama odevzdala!

A díky jeho pohledu se mi začaly před očima promítat vzpomínky...

...A právě o to mu šlo... Holt, telepat...

* * *

Podívala jsem se do očí tomu, komu jsem důvěřovala. Thom se na mě usmál a vzal mě za ruku. Propletl prsty s mými a přitáhl si mě blíže. Přivinula jsem se k němu a opřela si hlavu o jeho silnou hrud'

„Takže dneska je náš velký den...“ zašeptal mi do láskyplně vlasů.

Cítila jsem, jak mu srdce splašeně buší a trochu jsem se zaklonila, abych mu viděla do očí. „Pět let krásného vztahu bez hádek, přestávek a nevěry...“ přikývla jsem souhlasně, když jsem si to uvědomila.

Chytil mě kolem pasu, zvedl do výšky a zatočil se se mnou. „Miluju tě!“ vykřikl šťastně. „Miluju tě, Casie!“

Začala jsem se smát. „Taky tě miluju, Thome!“

* * *

„Co tím chceš říct?!“ zvýšila jsem hlas na Thomase.

„Že jsi hrozně výbušná...“ odpověděl ledabyle a působil, jako by se nic nedělo.

„Já nejsem výbušná!“ praštila jsem pěstí do stolu, až se málem rozpadl.

„Lásko, právě jsi mi to potvrdila...“ podíval se mi do očí s ledovým klidem.

Začala jsem ruce v pěst, až jsem si zaryla nehty do masa. „Dobře, fajn, jsem výbušná...“ přiznala jsem neochotně, ale vztek mnou

lomcoval dál. „Ale to nic nemění na tom, že mě vytáčí, když tě vidím s Andreou!“

„Je to moje svěřenkyně, proto je samozřejmé, že mě s ní bude vídáno...“ usmál se na mě Thomas ve snaze mě uklidnit. „Kvůli tomu nemusíš vyšilovat...“

„Ne?!“ vypískla jsem ještě vztekleji. „A proto se s ní taháš po zlatnictvích?!“

Usmál se na mě o něco tajemněji. „Lásko? Kdyby ses ráčila trochu uklidnit a konečně se podívala na ten stůl...“ ukázal na nevelkou krabičku potaženou sametem.

Nevěřícně jsem zvedla krabičku ve tvaru srdíčka ze stolu. Chvilí jsem váhala, než jsem ji otevřela a našla v ní krásný zlatý řetízek s přívěskem ve tvaru srdce. Překvapeně jsem se na něj podívala. „To je...“

„Pro tebe, Casie. Andrea mi jen pomáhala vybrat dárek k tvým narozeninám...“

* * *

„Jak je možné, že jsi mi tuhle krásnou slečnu ještě nepředstavil, Thomasi?“ zeptal se mého přítele vcelku pěkný kluk, jež mohl být maximálně a rok starší, než můj přítel... ale už v okamžiku, kdy vešel do této místnosti, jsem věděla, že máme něco společného. Druh...

„Víš, Anthoxi, možná právě proto, že je krásná, jak jsi trefně řekl, a také pro to, že patří mně...“ odpověděl Thom krapet podrážděně.

Já se jen přihloupě usmívala, kdykoli si mě kdokoli prohlédl.

Připadala jsem si jako ve výstavní skříni – teda síni...

* * *

„Co tu děláš, tak sama?“ ozval se chodbou ode dveří hlas, jež jsem byla schopna poznat až moc dobře, ačkoli jsem jeho majitele teprve nedávno poznala.

Sklopila jsem pohled a pohodlněji se opřela o chladnou zeď u schodů, na nichž jsem seděla. Chvíli jsem mlčela a snažila se zvolit vhodná slova. „Co mi zbývá?“ odpověděla jsem tiše, potlačujíc v sobě zklamání.

Pomalými kroky se blížil ke mně. „Nedělej si nic z jeho chování... Je opilý...“ pokusil se mluvit mile, ale i tak to ve mně vzbuzovalo zášť.

„Slíbil, že nebude pít...“ zašeptala jsem a pozorovala stíny, které vnikaly do tmy chodby obrovské budovy okny, do kterých svítily lampy pouličního osvětlení z ulice.

„Chlapi toho naslibují...“ prohlásil ve snaze o vtip a posadil se vedle mě.

Nemohla jsem tušit, jaká hrozba se v něm ukrývá.

* * *

Zavřel dveře s nečekanou razancí a otočil klíčkem, aby zamknul. Sledoval mě s pohledem divoké šelmy, jež právě zahnila svoji kořist do kouta. Váhavě jsem ucouvla, když jsem spatřila ten hlad v jeho očích.

„Zvolila jsi tuhle možnost...“ přísahala bych, že zavrčel. „Neunikneš mi, ne dnes!“ došel až ke mně a pevně si mě přivinul k sobě. „To, co zažiješ se mnou, nemáš šanci zažít s nikým jiným. Dokonce ani Thomas nedokáže to, co dokážu já!“

„Ja-...jak to víš? Teda...jak víš, co dokáže Thom?“ vykoktala jsem rozrušeně.

Záludně se usmál. „Je mi to jasné!“ zašeptal roztřeseným hlasem. „Už jen z tvé reakce na moji přítomnost...“

Skousla jsem si spodní ret.

„Nebraň se... Víím, co tvé tělo chce... Víím, že po mně toužíš stejně tak, jako toužím já po tobě...“ zachraptěl mi do ucha žádostivým hlasem. „Nesmíš se tomu bránit!“

„Ale... Thom...?“

„Nemysli na něj!“ poručil mi panovačně. „Teď jsme jenom ty a já... Žádný Thom!“

Při snaze ucouvnout jsem se zarazila o jídelní stůl, čehož se rozhodl využít. Přistoupil těsněji ke mně, až mě na stůl položil. Přiklonil se, že byl obličejem pouhých pár centimetrů od mého. „Nebraň se tomu žáru...“ zašeptal tiše. „Nebraň se mně...“ jednou rukou mi vjel do vlasů a druhou si mou ruku položil kolem krku.

Aniž bych věděla proč, byla jsem jako očarovaná. Nedokázala jsem se mu bránit.

Pohled mi upíral do očí a stále šeptal nějaká slova, o jejichž významu jsem momentálně neměla ani páru. Levou rukou, kterou se zapíral o desku stolu, mi stále prohrabával vlasy a tou druhou mě hladil po mém levém boku. Pomalu, opravdu pomalu, téměř

nepostřehnutelně sjížděl rukou stále níž, až se dostal do půli mého stehna a mohl tak vykasat moji sukni. Zalapala jsem po dechu, sotva se jeho dlaň setkala s mojí holou kůží. Potěšeně se usmál a zákeřně pomalu mě začal na stehně hladit, dostáváje se stále výš.

Ve chvíli, kdy jsem věřila tomu, že už to nedokážu vydržet, jsem mu pohlédla téměř zoufale do očí. „Anthoxi...!“ zaúpěla jsem nešťastně.

Věnoval mi vítězný pohled. Rozepnutí a svlečení jeho kalhot byla otázka několika málo vteřin. A pak jsem ucítila, jak vstupuje do mého těla. Ta plnost se nedala ignorovat.

Slastné zasténání se mi vydralo z hrdla, aniž bych si to přála.

* * *

Pohladila jsem Thoma po tváři a zářivě se na něj usmála. „Drahoušku, nemysli si, že zapomenu, kdo vyhrál naši sázku...“ mrkla jsem na něj. „Takže večerí vaříš ty!“ políbila jsem ho.

Polibek mi začal pohotově oplácet, ale já jej ukončila dříve, než mě stačil k sobě pevně přimknout.

„Lásko, nemusíš se vůbec bát... Jak přijdu z práce, vezmu tě do naší oblíbené restaurace...“ odpověděl ledabyle a přitáhl si mě.

Po několika minutách strávených v pelechu už opravdu musel odejít. Sotva klaply dveře a ozval se motor jeho auta, přešla jsem opatrně k oknu a koukala schovaná za záclonou, jak odjíždí. Jakmile auto zmizelo za křižovatkou, zvedla jsem telefon a vytočila číslo, jež znám nazpaměť.

„Anthoxi? Už odjel...ano, můžeš přijít...“

* * *

„Asi bych měla Thomovi říct o nás dvou...“ oznámila jsem do ticha místnosti, když jsme s Anthoxem už jen mlčky leželi vedle sebe.

Jeho odpověď mě ale překvapila, čekala jsem něco, co by znázorňovalo protest.

„Ano, bylo by to nejlepší,“ odpověděl mi prostě.

„Jo, to bylo...“ dodala jsem a zhluboka se nadechla. „Nechci mu už lhát...“

„Vždyť mu nelžeš...“ namítl pohotově.

„Ale zapírám mu...“ zaúpěla jsem nesouhlasně. „Spím s tebou i s ním...“

„To on ví?“

„Ne...“ vydechla jsem.

* * *

Došla jsem na místo, kde jsme si Thomem dali sraz, než půjdeme do restaurace. Čekala jsem chvíli, než se objevil. S nadšeným výrazem v obličeji mne objal a věnoval mi láskyplné políbení, ale zarazilo ho, že jsem se tak rychle odtáhla.

„Děje se něco, lásko?“ zeptal se mírně zmateně.

Sklopila jsem pohled. „Víš, Thome, děje...“ vykoktala jsem tiše.

Netrpělivě mě posadil na lavičku a sedl si tak, aby mi viděl do očí.

Zaváhala jsem.

„Asi...“ načala jsem větu, „bys měl něco... vědět...“

„Co?“ znejistil.

„Já...“ hledala jsem vhodná slova. „Už delší dobu spávám i s Anthoxem!“ vyhrkla jsem na rovinu.

Zalapal po dechu.

Vhrkly mi slzy do očí, ale zamrknáním jsem je zahnala.

„Co to znamená mezi námi?“ zeptal se po delší chvíli tíživého ticha.

„Asi nic...“ odpověděla jsem s pokrčením ramen. „Chci být s vámi oběma...“